

Αγαπητοί γονείς, συγγενείς, συμμαθητές, συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι

Στεκόμαστε σήμερα σε μια στιγμή που η ανθρώπινη λογική σωπαίνει και μιλά μόνον η καρδιά. Κανείς δεν μπορεί εύκολα να σταθεί μπροστά στην απώλεια ενός παιδιού. Η απώλεια του μαθητή μας είναι πληγή βαθιά – όχι μόνο για την οικογένειά του αλλά και για ολόκληρη τη σχολική μας κοινότητα.

Σήμερα είμαστε εδώ όχι γιατί θέλουμε, αλλά γιατί η ζωή – με τον δικό της ακατανόητο, μυστηριακό τρόπο – μάς έφερε αντιμέτωπους με το αδιανόητο: να αποχαιρετούμε ένα παιδί. Τον δικό μας Ενέα, ο οποίος πριν λίγες ημέρες βαφτίστηκε Χριστιανός Ορθόδοξος λαμβάνοντας το όνομα Δημήτριος.

Ως διευθυντής του Γυμνασίου Ορμύλιας, αλλά και ως πατέρας και θεολόγος, νιώθω την ανάγκη να εκφράσω τον βαθύτατο πόνο, τη συμπόνια και τη θλίψη όλης της σχολικής μας κοινότητας για τον πρόωρο χαμό του μαθητή μας. Ένα παιδί που – όσοι τον γνωρίσαμε – δε θα ξεχάσουμε ποτέ.

Ο Δημήτριος δεν ήταν απλώς μαθητής της Γ' Γυμνασίου. Ήταν ένα παιδί γεμάτο φως, δύναμη και αγάπη. Ένα παιδί που πάλεψε με θάρρος, σιωπηλά και αξιοπρεπώς, χωρίς γκρίνια, χωρίς μίσος. Μια ψυχή ώριμη, που δε λύγισε ούτε στις πιο δύσκολες μέρες. Και όσοι είχαμε την ευλογία να τον γνωρίσουμε, ξέρουμε ότι η παρουσία του ήταν δώρο.

Και όμως... Μέσα στον πόνο, έρχεται η ερώτηση:
Γιατί; Γιατί να φύγει ένα παιδί; Δεν είναι άδικο;

Αυτό αναρωτήθηκε χθες η δική μου κόρη, όταν έμαθε για τον θάνατο του μαθητή μας. Το ίδιο ερώτημα ίσως βασανίζει πολλούς από εσάς σήμερα.

Ναι. Αν μιλήσουμε μόνον ως άνθρωποι, είναι άδικο. Είναι άδικο να φεύγουν τα παιδιά πριν προλάβουν να ζήσουν τη ζωή τους, πριν προλάβουν να χαρούν, να δημιουργήσουν, να ονειρευτούν.

Και ο ίδιος ο Χριστός, στον τάφο του φίλου Του Λαζάρου, δάκρυσε. Γιατί ο πόνος του αποχωρισμού είναι αληθινός και ο Θεός δε μας ζητά να τον αγνοήσουμε.

Όμως ως άνθρωποι της πίστης, στρεφόμαστε όχι μόνο στο ερώτημα, αλλά και στην παρηγοριά του Θεού. Και εκεί βρίσκουμε το βαθύτερο νόημα: Ότι ο Θεός δε μας υπόσχεται πως θα ζήσουμε πολύ, αλλά ότι δε θα ζήσουμε ποτέ μακριά Του. Ότι το νόημα της ζωής δεν είναι η διάρκεια, αλλά η ποιότητα της ψυχής.

Ο Δημήτριος δεν έζησε πολλά χρόνια. Μα μέσα στα λίγα, έζησε βαθιά. Άφησε πίσω του αγάπη, γενναιότητα, φως. Άφησε πίσω του έναν δρόμο πίστης – έναν σταυρό που κουβάλησε χωρίς γογγυσμό. Και αυτό, στα μάτια του Θεού, είναι νίκη.

Ο Δημήτριος, αγαπητοί μου,
δεν έζησε λιγότερο.
Έζησε πλήρως.
Με πίστη. Με ήθος. Με αγνότητα.
Και πήρε θέση εκεί όπου ο Θεός πρώτα καλεί τα παιδιά:
Στην αιώνια Του Βασιλεία.

Γιατί – όπως μας λέει το Ευαγγέλιο –
«Των τοιούτων εστίν η Βασιλεία των Ουρανών».

Αγαπητοί γονείς,
Ο πόνος σας είναι ιερός. Και είναι δίκαιο να ρωτάτε «γιατί». Δεν είναι εύκολη η απάντηση. Μα σας παρακαλώ, μη μείνετε μόνο στο «γιατί». Στρέψτε σιγά-σιγά το βλέμμα στο «πού»: πού είναι τώρα ο γιος σας;
Και η απάντηση είναι η ελπίδα μας: *«Σὲ τόπον φωτεινόν, σὲ τόπον χλοερὸν, σὲ τόπον ἀναψύξεως, ὅπου ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός»*. Ο πόνος σας είναι ιερός.

Ὡς πατέρας σας κοιτώ όχι από θέση, αλλά από καρδιάς.
Μπορώ μόνο να σταθώ δίπλα σας και να πω:
Αναθρέψατε έναν ήρωα.
Και ο Θεός, που βλέπει βαθιά, γνωρίζει.

Αγαπημένε αδερφέ του Ενέα,
Μπορεί να νιώθεις ότι σου πήραν κάτι πολύτιμο. Και πράγματι, έχασες τον άνθρωπο που μεγάλωσες μαζί του. Όμως, κράτα τον Ενέα ζωντανό μέσα σου – στις πράξεις σου, στις επιλογές σου, στην καρδιά σου. Μη νιώθεις μόνος. Εκείνος θα είναι πάντα δίπλα σου, μυστικά, σιωπηλά, με τον δικό του τρόπο.

Αγαπημένο μας παιδί,
Ήσουν ένα παιδί που έμαθες σε όλους μας τι σημαίνει να δίνεις μάχες με αξιοπρέπεια. Να πορεύεσαι με ήθος. Να σιωπάς με πίστη. Αυτό μας δίδαξες όταν οι συμμαθητές σου πήραν την πρωτοβουλία να σου στείλουν την αγάπη τους, τις ευχές και τις ζωγραφιές τους στο νοσοκομείο.

Η απάντησή σου ήρθε σε έναν φάκελο που μας παρέδωσε με μάτια βουρκωμένα και χέρια τρεμάμενα η ξαδέρφη σου, Κλεβίσια.

Κι αν κάτι μας συγκλόνισε όλους σε εκείνο το γράμμα που μας έστειλες, ήταν η μαχητικότητά σου. Δεν παραδόθηκες, δεν λύγισες. Πάλεψες, με ήθος και υπομονή, έναν δύσκολο αγώνα απέναντι σε μια σκληρή ασθένεια. Πάλεψες μέχρι τέλους. Και μόνο γι' αυτό, είσαι για εμάς ήρωας. Όχι γιατί νίκησες την αρρώστια, αλλά γιατί δεν την άφησες να νικήσει το χαμόγελό σου, την πίστη σου, την ψυχή σου.

Η πίστη μας στον Χριστό μάς διδάσκει πως ο σωματικός θάνατος δεν είναι το τέλος. Ο Δημήτριος δεν «έσβησε». Απλώς πέρασε στην αιώνια ζωή. Όπως λέει η Εκκλησία μας, «ο Θεός ουκ έπλασε τον άνθρωπον εις θάνατον». Και η ψυχή του μικρού μας μαθητή που τώρα πια είναι άγγελος, ζει – ελεύθερη από πόνο – κοντά στον Θεό, εκεί που βασιλεύει η αγάπη, η ειρήνη και η αιώνια δικαιοσύνη.

Σε αποχαιρετούμε με δάκρυα, αλλά και με ελπίδα. Γιατί δεν φεύγεις για το πουθενά – φεύγεις για τον Θεό.

Δημήτριε,
Ήσουν φως.

Και τώρα πηγαίνεις στο Φως. Εκεί θα σε οδηγήσει κρατώντας σε από το χέρι η Αγία Μαρίνα, τη μνήμη της οποίας τιμά σήμερα η Εκκλησία μας. Αυτό που σε συνδέει με την Αγία Μαρίνα είναι ότι κι εκείνη υπέφερε και δοκιμάστηκε εν ζωή, όπως κι εσύ.

Ας γίνει η μνήμη σου – όχι μόνο αιώνια – αλλά και οδηγός για όλους μας: να ζούμε με νόημα, με αγάπη, με πίστη, γιατί η ζωή είναι δώρο, και η αιωνιότητα υπόσχεση.

Ας έχουμε όλοι παρηγοριά στην Ανάσταση.

Αιωνία σου η μνήμη, αγόρι μου, γιέ μου.

Να αναπαύεσαι εν ειρήνη.

